

عنوان مقاله:

بهینه سازی پرتفوی در چارچوب مدل پتانسیل مطلوب و ریسک نامطلوب UPM-LPM

محل انتشار:

مهندسی مالی و مدیریت اوراق بهادار، دوره 9، شماره 36 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

علی صالح آبادی - مدیر عامل بانک توسعه صادرات استادیار دانشگاه امام صادق(ع)، تهران، ایران.

محسن سیار - کارشناس ارشد مدیریت مالی، دانشگاه امام صادق

مجتبی شهریاری - کارشناس ارشد مدیریت مالی، دانشگاه اصفهان، ایران. کارشناس تحلیلیگر، شرکت تامین سرمایه امید، (تهران خیابان سهروردی، خیابان خرمشهر، نبش کوچه شکوه)

خلاصه مقاله:

در روند تکامل تئوری پرتفوی به دلیل وجود محدودیت‌هایی که در مفروضات اساسی مدل بهینه سازی مارکوویتز وجود داشت، مفهوم ریسک نامطلوب و مدل میانگین-نیم‌واریانس ابداع گردید که نقص مدل سنتی را برطرف کرده و وابستگی به مفروضات محدود کننده را از بین می‌برد. اما این مدل نیز از نظر تئوری‌های مطلوبیت اقتصادی سرمایه‌گذار دچار یک نقص عمده بوده و به دلیل عدم اندازه‌گیری نوسانات مثبت، مطلوبیت اقتصادی حرکات صعودی قیمت دارایی‌ها را در نظر نمی‌گیرد. لذا در آخرین پژوهش‌های بهینه سازی پرتفوی، مدل ریسک نامطلوب-پتانسیل مطلوب (Lpm-Upm) ارائه گردید که این مدل از نظر مطلوبیت دارای پشتوانه‌ی تئوریک قوی نظیر تئوری چشم انداز و تئوری مطلوبیت اقتصادی ون‌نیومن و مورگنشرتن می‌باشد. در این پژوهش، پرتفوی بهینه مدل LPM-UPM در سطوح مختلف ریسک و پتانسیل پذیری با استفاده از داده‌های شاخص‌های تمامی صنایع و با بکارگیری از نرم‌افزار Matlab محاسبه گردید. دوره‌ی زمانی بهینه سازی از سال 1389 تا 1392 در نظر گرفته شده است و دوره‌ی پس از آن (از 1392 تا 1395) روند پرتفوی بهینه شده طی مدل LPM-UPM با پرتفوی بهینه‌ی مدل میانگین واریانس مقایسه خواهد شد. عملکرد پرتفوی‌های مزبور با استفاده از نسبت شارپ سنجیده شده و با استفاده از آماره‌ی جابسون-کورکی معناداری تفاوت عملکرد دو پرتفوی آزمون خواهد شد. نتایج پژوهش نشان می‌دهد در تمام رویکردهای مختلف ریسک پذیری و در تمام نقاط مرز کارا، بطور معناداری پرتفوی Lpm-Upm عملکرد بهتری نسبت به مدل سنتی مارکوویتز دارد.

کلمات کلیدی:

بهینه سازی پرتفوی، ریسک نامطلوب، پتانسیل مطلوب، تئوری مطلوبیت، آزمون جابسون کورکی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/958552>

